

W odniesieniu do istnienia ograniczenia w swobodnym przepływie towarów, omawiany przepis w praktyce w większym stopniu ogranicza przywóz pojazdów zarejestrowanych już w innych państwach członkowskich niż kupno pojazdów zarejestrowanych w Hiszpanii. Po drugie, z uwagi na to, że pojazdy zarejestrowane w innych państwach członkowskich spełniają już europejskie lub krajowe techniczne wymogi dopuszczenia do ruchu w państwie członkowskim pochodzenia, omawiany przepis narusza zasadę wzajemnego uznawania, gdyż pojazd zdolny do ruchu w innym państwie członkowskim powinien być również zdolny do ruchu w Hiszpanii. Omawiany środek stanowi ponadto ograniczenie używania, podobne do ograniczeń rozpatrywanych przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej w wyrokach: z dnia 10 lutego 2009 r. w sprawie C-110/05 Komisja przeciwko Włochom, Zb.Orz. 2009, s. I-519 i z dnia 4 czerwca 2009 r. w sprawie C-142/05 Mickelsson y Roos, Zb.Orz. 2009, s. I-4273).

W odniesieniu do uzasadnienia, na które powołuje się Królestwo Hiszpanii, a mianowicie względów bezpieczeństwa drogowego i ochrony środowiska naturalnego, Komisja uważa, że sporny przepis nie jest proporcjonalny do zamierzonych celów i nie przyczynia się do ich osiągnięcia w sposób spójny i systematyczny.

Fakt zarejestrowania pojazdu po raz pierwszy przed ponad pięcioma miesiącami nie stanowi wskazania, że pojazd nie jest pod względem technicznym odpowiedni do prowadzenia działalności handlowej ani wpływu jego użytkowania na środowisko naturalne. Natomiast kontrola techniczna pozwalałaby, przynajmniej w pewnym stopniu, na ustalenie stanu technicznego pojazdu i byłaby mniej restrykcyjnym środkiem. Podobnie, badanie danych technicznych pojazdu, ewentualnie wraz z jego kontrolą techniczną, powinno umożliwić ocenę poziomu zanieczyszczeń emitowanych przez omawiany pojazd.

Po drugie, nie jest zrozumiałym fakt ustanowienia przez Królestwo Hiszpanii pięciomiesięcznego limitu wieku dla pierwszego pojazdu, a dopuszczenie, by inne pojazdy wchodziły w skład floty bez żadnych ograniczeń, z wyjątkiem wymogu, by średni wiek floty nie przekraczał sześciu lat.

Odwołanie od postanowienia Sądu (czwarta izba) wydane w dniu 12 lipca 2012 r. w sprawie T-264/00, Veolia Acqua Compagnia Generale delle Acque srl w likwidacji przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 28 września 2012 r. przez Veolia Acqua Compagnia Generale delle Acque srl, in liquidazione

(Sprawa C-436/12 P)

(2012/C 379/27)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Veolia Acqua Compagnia Generale delle Acque srl w likwidacji (przedstawiciele: A. Vianello, A. Bortoluzzi i A. Vegliani, avvocati)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska i Republika Włoska

Żądania wnoszącego odwołanie

— Uchylenie postanowienia z dnia 12 lipca 2012 r. w sprawie T-264/00 Compagnia Generale delle Acque przeciwko Komisji, w którym Sąd oddalił skargę wniesioną przez VEOLIA w celu uzyskania stwierdzenia nieważności decyzji Komisji 2000/394/WE z dnia 25 listopada 1999 r. w sprawie pomocy na rzecz przedsiębiorstw z terenu miast Wenecji i Chioggii przewidzianej w ustawach nr 30/1997 i 206/1995.

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Naruszenie prawa przy stosowaniu zasad wyrażonych przez Trybunał Sprawiedliwości w wyroku Comitato Venezia vuole vivere, jeśli chodzi o rozłożenie ciężaru dowodu w odniesieniu do przesłanek, o których mowa w art. 87 ust. 1 WE; niewystarczające, błędne i w każdym razie sprzeczne uzasadnienie.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht München (Niemcy) w dniu 2 października 2012 r. — Irmengard Weber przeciwko Mechthilde Weber

(Sprawa C-438/12)

(2012/C 379/28)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberlandesgericht München

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Irmengard Weber

Strona pozwana: Mechthilde Weber

Pytania prejudycjalne

1) Czy zakres stosowania art. 27 rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001⁽¹⁾ obejmuje także sytuacje, w których dwie strony w jednym sporze sądowym występują w charakterze pozwanych, gdyż przeciwko obu stronom zostało wytoczone przez osobę trzecią powództwo, a innym sporze sądowym występują odpowiednio w charakterze powoda i pozwanego? Czy w takiej sytuacji chodzi o spór sądowy „między tymi samymi stronami”, czy też różne żądania wysunięte przeciwko obu pozwany przez powoda w jednym postępowaniu należy rozpoznać oddzielnie z takim skutkiem, iż należy przyjąć, że nie chodzi o spór sądowy „między tymi samymi stronami”?

- 2) Czy chodzi o powództwo o „to samo roszczenie” w rozumieniu art. 27 rozporządzenia nr 44/2001, gdy żądania powództwa i uzasadnienie powództwa w obu postępowaniach są wprawdzie różne, ale
- za każdym razem musi zostać rozpatrzona ta sama kwestia wstępna w celu rozstrzygnięcia obu postępowań, lub
 - w jednym postępowaniu w ramach wniosku posiłkowego żądane jest ustalenie stosunku prawnego, który w drugim postępowaniu odgrywa rolę kwestii wstępnej?
- 3) Czy chodzi o powództwo, którego przedmiotem jest prawo rzeczowe na nieruchomości w rozumieniu art. 22 pkt 1 rozporządzenia nr 44/2001, gdy żąda się ustalenia, że pozwany nie wykonał skutecznie przysługującego mu bezspornie, według prawa niemieckiego, rzeczowego prawa pierwokupu do położonej w Niemczech nieruchomości gruntowej?
- 4) Czy sąd, przed który wytoczono powództwo później, w ramach rozstrzygnięcia na podstawie art. 27 ust. 1 rozporządzenia nr 44/2001 i tym samym jeszcze przed rozstrzygnięciem kwestii jurysdykcji przez sąd, przed który najpierw wytoczono powództwo, ma obowiązek sprawdzić, czy sąd, przed który najpierw wytoczono powództwo, jest niewłaściwy na mocy art. 22 pkt 1 rozporządzenia nr 44/2001, gdyż tego rodzaju brak właściwości sądu, przed który najpierw wytoczono powództwo, na podstawie art. 35 ust. 1 rozporządzenia nr 44/2001 prowadziłby do tego, że nie uznano by ewentualnego orzeczenia sądu, przed który najpierw wytoczono powództwo? Czy art. 27 ust. 1 rozporządzenia nr 44/2001 nie ma zastosowania w odniesieniu do sądu, przed który wytoczono powództwo później, gdy sąd ten dojdzie do przekonania, że sąd, przed który najpierw wytoczono powództwo, nie jest właściwy na mocy art. 22 pkt 1 rozporządzenia nr 44/2001?
- 5) Czy sąd, przed który wytoczono powództwo później, w ramach rozstrzygnięcia na podstawie art. 27 ust. 1 rozporządzenia nr 44/2001 i tym samym jeszcze przed rozstrzygnięciem kwestii jurysdykcji przez sąd, przed który najpierw wytoczono powództwo, ma obowiązek sprawdzić zarzut jednej strony, że druga strona poprzez zwrócenie się do sądu, przed który najpierw wytoczono powództwo, nadużyła prawa? Czy art. 27 ust. 1 rozporządzenia nr 44/2001 nie ma zastosowania w odniesieniu do sądu, przed który wytoczono powództwo później, gdy sąd ten dojdzie do przekonania, że zwrócenie się do sądu, przed który najpierw wytoczono powództwo, nastąpiło z nadużyciem prawa?
- 6) Czy zastosowanie art. 28 ust. 1 rozporządzenia nr 44/2001 wymaga, by sąd, przed który wytoczono powództwo później, najpierw rozstrzygnął, że w konkretnym przypadku art. 27 rozporządzenia nr 44/2001 nie ma zastosowania?
- 7) Czy w ramach korzystania ze swobodnego uznania przyznanego przez art. 28 ust. 1 rozporządzenia nr 44/2001 można uwzględnić:
- że sąd, przed który najpierw wytoczono powództwo, znajduje się w państwie członkowskim, w którym postępowania statystycznie trwają znacznie dłużej niż w państwie członkowskim siedziby sądu, przed który wytoczono powództwo później,
 - że w ocenie sądu, przed który wytoczono powództwo później, należy stosować prawo państwa członkowskiego, w którym znajduje się siedziba sądu, przed który wytoczono powództwo później,
 - wiek jednej ze stron,
 - szanse na powodzenie powództwa przed sądem, przed który najpierw je wytoczono?
- 8) Czy przy wykładni i stosowaniu art. 27 i 28 rozporządzenia nr 44/2001 należy oprócz celu unikania niezgodnych ze sobą lub sprzecznych orzeczeń uwzględnić także przysługujące drugiemu powodowi prawo do ochrony sądowej?

(¹) Rozporządzenie (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. 2001, L 12, s. 1).

**Skarga wniesiona w dniu 9 października 2012 r. —
Komisja Europejska przeciwko Radzie Unii Europejskiej**

(Sprawa C-453/12)

(2012/C 379/29)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: J. Currall, D. Martin, J.-P. Keppenne, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że nie przyjmując przedłożonego przez Komisję projektu rozporządzenia Rady w sprawie dostosowania stawki składki na system emerytalno-rentowy dla urzędników i innych pracowników Unii Europejskiej od dnia 1 lipca 2011 r. Rada uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy regulaminu pracowniczego urzędników oraz przewidzianego w nim systemu funduszu umownego;

— obciążenie Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.